

EG MEINI TA <

Petur Rouch, útvarps-
vertur í »Rót og ríttu«

Roykipolitikkur

Ta' er mánamorgun um tíggjuti'ina, og eg fari at vitja gasskamari. Vit hava sjálvandi ein roykipolitikk í stjórinum, har eg arbeiði, og onkur skemtilig sál hefur fest eitt uppslag á ta' rúm-i, i' annars nevnt verður roykirúmi, "Gasskamar — entry at own risk!" ljóðar ávaringin úr einum tekna-um royktámi.

Her sita vit so - tey fáu ófrelstu í húsinum — og súgva okkara vindlar, okkara dagligu dosis av nikotini fyri at koma igjøgnum dagin. Ein skuldi trú, at hetta var eitt serligt rúm — kanska ljóst og luftigt við serligari útlúftung. Men so eivasort, í grundini nýtist bara helvtin av okkum at roykja, restin kan bara anda inn.

Ikki tí, sjálvur vil eg helst leggja av at roykja. Ta' er neyvan naka' gagnligt, dýrt er ta' eisini, men ringast av øllum, roykjandi fólk hava alt meira fingi' eina paria-liknandi støu í samfelagnum. Ein skuldi næstan trú, at øll sjúka helt uppat, bara tubbaki' hvarv.

Men ringt er at leggja av, ringari enn ein skuldi trú. Ein lorta last.

Hvar er í grundini munurin millum last og sjúku? Sótu vit soleiðis við einum dropa og javna ein mánamorgun, høvdu vit veri' flutt á Velbasta' við fullum útrykningi, meðan læknar, sjúkrasystur og anna' gott fólk hevði staði klárt at taka imóti okkum. Og vit høvdu fingi' alla møgulega hjálp til at veri' slúsa' út í samfelagi' aftur.

Men nikotintrælir? Ga'vekk, sum suringurin segði, tykur kunja bara halda uppat! Er ongín viljastyrki í tykum?

Sjónvarpsreklamurnar á TV3 siga seg kunna hjálpa okkum. Tyggigummi, kunstigar sigarrettir og heftiplástur. Ta' er loysnin, verur sagt, »for jeg SKAL faktisk ikke ryge«, sigur hin nýfrelsti í reklamuni.

S